ANUL XIII. — No. 2080. 6 PAGINI 3 LEI Marţi 16 Iunie 1936

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE:
Pe un an . . . . . LEI 1000
Pe şase luni . . . . „ 500
Instituţiuni, Cluburi şi Proprietari „ 2000
Un număr vechiu . . . „ 4

COTIDIANUL SPORTULUI ROMÂNESC
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREŞTI
Directori-Fondatori: E. EMILIAN şi E. MUNTEANU — Director: AL. MUNTEANU — Prim redactor N. PAPAGHEORGHE

PUBLICITATEA DUPĂ TARIF
TELEFON: Direcţia 3.26.60. Administraţia 3.26.60 Redacţia şi provincia 3.26.69

Să ni se deschidă drumul spre Europa Centrală!...

C. F. R. a învins Hungaria cu 2-0 (1-0) după un joc magnific

Deobiceiu — căci aceasta este linia de conduită a ziarului nostru şi, avem convingerea, e dreaptă această linie — evităm polemica şi nu angajăm discuţiuni cu confraţii noştri, oricât de flagrante ar fi contradicţiile ce, uneori, ne despart.

Vom părăsi însă astăzi această conduită. Numai astăzi. Şi vom cere îngăduinţa cetitorilor noştri de a desvolta o discuţie care are şi nu are comun cu matchul de eri. Găsim că e de datoria noastră s'o facem din mai multe motive.

In primul rând, pentrucă discuţia aceasta o datorăm juventiştilor.

In al doilea rând, pentrucă ea va desbate probleme din cele mai importante în legătură cu footballul nostru.

Insfârşit — şi o mărturisim cu toată francheţea şi fără falsă modestie — pentrucă evenimentele ne-au dat dreptate. Perfectă şi totală dreptate.

Aşadar...

Matchul Hungaria — Juventus s'a terminat cu un rezultat dezastruos. A fost — pentru toată lumea — o penibilă decepţie.

— Noi, cari ne-am bătut cu pumnii în piept şi am strigat din fundul rărunchilor că ne putem măsura cu toată lumea... Uite, vin ungurii ăştia şi-şi bat joc de noi şi de pretenţiile noastre... ne întorc ca pe un ciorap!.. — Aşa s'a spus Sâmbătă seara.

Ne-a surprins această atmosferă. Ne-a durut această coborâre bruscă, înregistrată pe termometrul entuziasmului sincer al masselor.

Şi am căutat — căci noi am desprins din matchul de Sâmbătă ceeace trebuia, ceace era normal să desprindem — am căutat să explicăm.

Să luăm deci numărul nostru de eri şi să citim: Precizam noi eri:

...dacă în presa noastră s'au ridicat atâtea voci cari au pretins federaţiei să caute orizonturi noui, nu degeaba s'au ridicat. Pentru acele echipe — puţine — cari ştiu football şi cari ne pot reprezenta...

Iată dece am fost eri indignaţi. Căci este nedrept ca un singur rezultat, ca un match inegal, să prăvălească un edificiu de splendide performanţe. Căci este injust ca o partidă prost ticluită să risipească în patru vânturi entuziasmul pe care l-au comprimat cu muncă de ani în sufletele publicului, echipele noastre fruntaşe.

Să nu se supere deci oaspeţii noştri dacă nu-i vom crede. Au jucat splendid, au jucat magnific dar... au jucat singuri».

Iar în altă parte spuneam:

«Puţine echipe — deocamdată — ştiu football în ţara noastră. Mai târziu poate că vor şti mai multe. Deocamdată însă puţine îl ştiu. Dar acestea — incontestabil — îl ştiu. Ne-au reprezentat şi ne mai pot reprezenta, cu folos pentru prestigiul nostru.

«Iată dece noi nu credem în rezultatul de ieri. Şi dece ne menţinem pretenţiile la o vioară primă în orchestra Europei centrale».

Clar, nu? Sau dacă nu, şi mai clar: s'a greşit atunci când s'a considerat matchul, rezultatul matchului dintre Hungaria şi Juventus, un criteriu pentru evaluarea pretenţiilor noastre de emancipare. Era un match inegal. Juca un campion cu o echipă oarecare din prima noastră categorie. Rezultatul trebuia prevăzut. Dacă juca una dintre echipele noastre mari — una dintre puţinele echipe mari pe cari le avem — matchul nu putea avea acelaş desnodământ. Căci între echipele noastre mari şi Hungaria mai este, într'adevăr, o distanţă. Dar o distanţă mică. Pe care, cu puţină inimă, echipele noastre mari o pot acoperi.

Asta — în esenţă — am spus noi după matchul de Sâmbătă.

Am fost însă SINGURII cari am spus-o. Confraţii noştri au căzut în aceiaşi capcană în care au căzut şi mulţi dintre spectatori.

Bunăoară, un ziar exclama eri dezarmat şi admirativ: «Ce poţi face în faţa unei astfel de echipe?...»

Iar altele nu mai găseau adjective — după ce le epuizaseră pe toate şi-şi mărturiseau, mai departe de câte găsiseră, ignoranţa — pentru a stabili distanţa dintre noi — dintre footballul românesc — şi dintre unguri.

E adevărat şi ne vom grăbi s'o spunem: e, într'adevăr, o distanţă între noi (adică între echipele noastre cu standardul cel mai mare) şi unguri, dar o distanţă mică, un handicap care nu ne scoate din cursă. Să ni se dea numai posibilitatea de a fi în mai strâns contact cu footballul din Europa Centrală şi, garantăm, în doi ani de zile luăm plecarea de pe aceiaşi linie de start...

Insfârşit, un confrate declara convins, categoric şi sub semnătură, că oricare echipă românească trebuie (mă rog, dacă trebuie!...) să piardă la 5 goaluri în faţa Hungariei...

Acestuia îi vom răspunde simplu: eri, C. F. R. a învins Hungaria cu 2—0.

Nu suntem aspri

Dar mai este o chestiune pe care trebuie s'o limpezim. Vom cere, pentru aceasta, încă o clipă de răgaz din partea cetitorilor noştri atât de amabili şi le făgăduim că vom vorbi îndată de matchul de ieri.

Chestiunea se prezintă deci astfel: Câtiva juventişti, câtiva din categoria acelor suporteri pătimaşi, animaţi de pasiunea nobilă de club care cinsteşte pe om chiar atunci când îl face să ajungă la limita subiectivismului, — câtiva dintre aceştia ne-au decretat pe noi pătimaşi şi porniţi împotriva clubului lor....

— Nu ai fost obiectiv, ai avut pentru noi aprecieri nedrepte. Nu ştim noi să jucăm football? Dar n'am învins noi pe Venus?... Nu am învins noi atâtea echipe?...» — *şi enumerarea performanţelor a continuat vajnică şi fără drept de apel...*

Vedeţi dv. fiecare om de club nu poate concepe că echipa de care şi-a legat prisosul său de elan şi de sentimentalism poate fi mai puţin decât o creionează el în patima lui, în

Ion Vornic

(Continuare în pag. 3-a)

F. C. Hungaria a părăsit Capitala

Aseară la orele 12 şi 5 minute noaptea echipierii Hungariei şi conducătorii au părăsit Capitala cu rapidul de Timişoara. Echipa va călători până la frontieră în vagon special.

Oaspeţii noştri — abstracţie făcând de amărăciunea firească pe care le-a provocat-o înfrângerea de eri—poartă cu ei cea mai bună impresie despre turneul lor în Capitala noastră şi despre atitudinea cavalerească a publicului bucureştean.

Szabo prinde cu o mână o minge centrată de Georgescu. Bodola îl priveşte

Barbu în duel cu Biro. (Nu se poate spune că reporterul nostru fotografic nu este inspirat!)

ERI, LA ONEF...

Şi românii ştiu să joace football din când în când
O punctualitate care n'a mai fost confirmată
Păcăleli şi surprize

Ei, aşa da, mai merge! Un 2:0 e cu totul altceva decât «doi»-ul de Sâmbătă, acoperit de masivul răspuns al ungurilor... E 2-0, nu mai e 2-8!

Slavă Domnului!

După nenorocirea de Sâmbătă, căreia i-au căzut victime, după o statistică neoficială, aproape 7000 de persoane, sărbătoarea de eri după amiază a fost reconfortantă...

18.000 de spectatori au trăit o oră şi jumătate de frenetic entuziasm şi de covârşitoare satisfacţie. De multă vreme, într'adevăr, footballul românesc n'a înregistrat o performanţă atât de strălucită. Victorie cu 2-0. Goaluri admirabile. Dominare categorică. Superioritate permanentă. Spectacol straşnic. O biruinţă, într'adevăr, desăvârşită!

Eri dimineaţă citeam declaraţiile făcute de d. Fodor, vice-preşedintele federaţiei maghiare de football, după dezastrul de Sâmbătă.

In loc să ne înjure, — ceeace ar fi fost preferabil, — d. Fodor ne zeflemisea de mama focului, printr'o încurajare părintească:

— «Românii sunt susceptibili de progres», a declarat d-sa, mărinimos şi consolator, după potopul de 8 goaluri de Sâmbătă...

Nu sunteţi de acord că mai bine ne-ar fi spus ceva cu Paşti şi cu Dumnezei, decât să ne... mângâie de maniera asta?

Cumplit ne-a luat în... balon d. Fodor al ungurilor.

Ce-ar fi să facem şi noi acum pe... răii şi să-i servim d-lui Fodor, după întâmplarea de eri, declaraţii asemănătoare:

— «Ungurii sunt susceptibili de progrese»...

Să recunoaşteţi, gluma n'ar fi rea deloc. Vorba neamţului: si non e vero, e ben trovato...

*

Sâmbătă seara nu se mai putea circula prin Bucureşti. Prin cafenele, prin restaurante, prin cinematografe şi pe toate străzile, te împiedicai de superlative...

Numai ce auzeai:

— Şi zi aşa, sunt grozavi ungurii?

— Grozavi, domnule, grozavi...

— Titkoş ăla, cum e, dom'le?

— E teribil! Fuge de mănâncă pământul. Rapidul Bucureşti-Cernăuţi e vax pe lângă el!

— Dar Turay?

— Şi ăla, dom'le! Trage la poartă, ceva de speriat...

— Mueller cum a fost?

— Formidabil, dragă, formidabil!

— Dar Sas?

— Extraordinar!

— Portarul e bun?

— Fantastic!

— Dar Cseh?

— O nebunie!

— Biro?

— Senzaţional!

— Dudaş?

— Fulminant!

— Passe frumoase?

— Mirobolante!

— Joc de cap?

— Magistral!

— Zău, dom'le?

— Zău! Ii snopeşte în bătaie pe C. F. R.!

*

Sâmbătă am venit la Onef cu o mică întârziere: zece minute după începutul matchului. O privire asupra tabelei şi, surpriză: 3—0 pentru Hungaria!

Prudent, eri după amiază am venit la Onef cu o jumătate oră înainte de începutul partidei. Te pui cu ungurii?!...

De data asta însă n'am mai revăzut nimic din istoria de Sâmbătă.

In primul rând, n'am mai recunoscut tribunele. In locul «chelliilor» de Sâmbătă, răsaduri multicolore de lume. 18—20.000 de persoane. Tribunele nou construite adăpostesc şi ele mai bine de 4.000 de spectatori. Nu e «rele». Şi când te gândeşti că un reporter isteţ constatase eri în pagina I-a a unui ziar de amiază, că publicul ocoleşte tribunele de lemn dela Onef, sub impresia proaspătă a catastrofei dela Cotroceni!

S'a grăbit confratele. Publicul a «mirosit» Sâmbătă că va fi o «catastrofă» la Onef şi deaceia n'a dat buzna în tribunele de lemn. (Ba ca să fim sinceri, nici în tribunele de beton nu prea s'a îmbulzit!).

Aşa că explicaţia confratelui cu Cotrocenii a căzut...

*

A căzut eri şi graba ungurilor de a ne procopsi cu goaluri din chiar primele minute de joc. Au trecut 25 minute şi plasa lui David n'a primit încă nici vizita de curtoazie a unui shoot maghiar. (Şi eu care am venit la Onef cu o jumătate oră înainte de începerea matchului!).

Surpriză mare: domină ai noştri! Bodola e grozav, Rafinsky e teribil, Iuhasz e formidabil, iar Titkoş, Dudaş & Co. nu se văd deloc.

Goal, în minutul 36!

Entuziasm. Ropote de aplauze. Aclamaţiuni. Delir.

Şi apoi, imediat, îngrijorare.

— Acum marchează ungurii! exclamă d. C. Tănase. Nu-i ştii? Cum le bagi un goal, cum îţi toarnă şi ei unul! La comandă!

Aşa a fost Sâmbătă. Eri însă, faimoasa... punctualitate a ungurilor s'a desminţit cu totul. Publicul ea aşteptat un minut, două minute, cinci minute goalul maghiarilor, dar constatând că se lasă aşteptat, a prins curaj:

— Astăzi nu mai sunt parolişti ungurii!

Răspunsul budapestanilor nu soseşte nici după al doilea goal al C. F. R.-ului.

Un domn se revoltă:

— Ce spuneai, dragă, că aşa şi pe dincolo? Văd că ungurii sunt tot atât de... cuminţi cât au fost ai noştri alaltăeri!

*

Sâmbătă seara, asalt telefonic asupra redacţiei noastre:

— Rezultatul matchului Hungaria — Juventus?

JACK BERARU

(Continuare în pag. 4-a)

STANGA: Georgescu este în duel cu Biro. Turay urmăreşte faza; MIJLOC: Szabo priveşte resemnat mingea trimisă în plasă de Rafinsky cu capul în prima repriză; DREAPTA: Zăinescu se repede spre Szabo care a prins o lovitură expediată de Bodola